Det er lørdag formiddag og solskinn ute. Da jeg skrur av radioen jeg hører fuglene synge sine vårsanger. De flyr alt to og to. En meisefamilie har begynt å innrede en fuglekasse jeg renset sist høst.

Radioen har nettopp gitt meg en oppdatering om (fly)katastrofer og den katolske kirkes moralske krise. Jeg skrev først dose, ikke oppdatering, men retter det, vil ikke framstå ufølsom, kynisk og kald.

Det er mange verdener i mitt hode nettopp nå, den som radioen gir meg, fuglenes verden, vinden som rører furukronene, solen som kysser den våre jorden.

Det er andre verdener der også, skapt av meg i møter med deg, spørsmål uten svar, forvirring uten ro, stikk av lengsel, og alltid dette; noe ufullbyrdet som løfter meg videre.

Jeg vil ikke at fortsettelsen bare skal være en forlengelse av denne vide verdens begredeligheter og min egen forvirring og tvil. For resultatet av dette kan fylle dagene mine fremover til det ikke finnes flere igjen av dagene og hvem vet hva som skjer etter det.

I det minste vet jeg dette. Jeg kan velge hva jeg gir min tid til. Jeg vet at det jeg vanner, vil vokse. Det jeg gir tid til, vil utvide seg og ta mer plass. Jeg skaper framtiden gjennom mine valg. Hvilken verden ønsker jeg meg?

Hvilken verden er den viktigste?

Så gjør jeg dette. Jeg henter sjamanstaven ut av hjørnet i rommet, setter meg i en stol med den mellom hendene.

Alt jeg har tatt inn, alt jeg har med meg, det jeg har tenkt og følt og tror er mitt møter i samme

øyeblikket staven og det den står for.

Det første som skjer er skifte av perspektiv, fra tenkning til sansning, til følelse og intuisjon. Det som følger er tankebrudd, følelsesbrudd og sammenbrudd.

Jeg trenger ikke forklare særlig mer om veien inn i det indre her på Sjamansonen, for de fleste av oss har kjent forvandlende krefters og oppløftende muligheters virkning.

En engel lander på horntoppen av min sjamanstav. Den bøyer seg over meg der jeg sitter med staven i hendene. Likevel merker jeg at jeg blir forsiktig og veier mine ord når jeg sitter og skriver. Skal jeg dele mer? Dette er kanskje nok.

Å gå videre kan virke overspent og parodisk, eller som skryt. Skryt vekker misunnelse. Ønsker jeg meg svarte misunnelsestanker over mitt hode? At noen kanskje halvbevisst, og en og annet bevisst, skyter gann-piler mot meg og ønsker meg dit pepperen gror?

Men å snakke om engler har vel hatt høyere pris for de to som driver engleskolen enn hva den kan få for meg.

Jeg kaller heller ikke på noen engel. Den komme av seg selv. Jeg ønsker ikke noe av den. Men den bøyer seg over meg og den visker meg noe inn i øret på et språk jeg ikke kjenner eller forstår.

Jeg vil heller ikke gripe inn og forlange at den snakker norsk. Hvorfor skulle jeg det? Englespråk er så mye mer spennende å høre på enn de ordinære ordene.

Jeg gjør heller ikke noe da engelen tar til å forandre seg og synker ned langs staven, ned til hjertet.

Der blir den til en ørn i et tre. Den tar til å vokse, den presser "meg" ut av "mitt" hjerte, "mitt" blir til den.

Vårens vind blåser gjennom fjærene. Fjærene renser ut de forviklingene som luften bringer med seg, vifter vekk våte skyer og mentale tåkebanker. Jeg må si at følelsene skapt av dagens nyhetsdose forsvinner her og at afuglenes verden kommer nærmere.

Har du noen gang sett de veiene i lufta som fugler legger etter seg, rene veier rundt jorda?

Når jeg nå oppsumerer min erfaring, slår det meg at jeg ikke gjør noe for at dette skal skje. Det er det å ikke gjøre noe, det å forholde seg passiv, nettopp det gjør at dette kan skje.

Å gjøre noe, dvs. å gripe inn i denne forvandlingsprosessen, blir lett å fortsette å gjøre det samme som før, det som bygger på samme grunnlag som før, på samme verdier, forståelser og trosforestillinger.

Og det kan jo bare føre til de samme resultater og erfaringer som før, for tanker og trosforestillinger gjenskaper seg selv hele tiden. Det ender lett som en mental suppe kokt på de samme gamle ingredienser av feil og ufullkommenheter.

Alt i alt forlenger dette fra "før" bare det nåværende inn i framtida, mens staven jeg holder i åpner for den andre sidens renhet.

mvh ailo gaup